

“Ključne kompetence”, Eurydice (European Commission, 2003)

Publikacija "Key competencies: A developing concept in general compulsory education" ima 146 strani. V PDF formatu je dostopna na naslovu:

http://www.mszs.si/eurydice/pub/eurydice/survey_5_en.pdf

Predstavitev publikacije

Izobraževanja ne jemljemo več kot pojav, ki naj zajema le določeno obdobje rednega šolanja, temveč vse bolj kot vseživljenjski proces. Ljudje poskušajo v svojem osebnem življenju in delovni karieri doseči kar največ. Izobraževalni sistem naj bi dal mladim določeno temeljno znanje, na podlagi tega bodo kasneje sposobni nadaljnega nenehnega izpopolnjevanja in za to tudi motivirani. Na evropski ravni se pojavljajo številne pobude, med njimi je vsekakor najvidnejši program ciljev izobraževalnih sistemov do leta 2010, na katerega se navezuje koncept *ključnih kompetenc*. Da bi razčistili različna pojmovanja, so v evropskem omrežju Eurydice izdelali študijo, v kateri so poskušali definirati ključne kompetence v kurikulumih splošnega obveznega izobraževanja v državah Evropske unije in v Estoniji ⁽¹⁾.

Pojmovanje *ključnih kompetenc*

Pojem *ključne kompetence* je bil nekaj časa povezan samo s poklicnim usposabljanjem. V zadnjem času pa za ključne kompetence narašča zanimanje. Izobraževalni politiki so soglašali, naj bo kakovostno izobraževanje dostopno vsem državljanom. K temu prispevajo tudi vse večja internacionalizacija, razvoj znanosti in tehnologij ter vse večja nepredvidljivost in kompleksnost možnih poklicnih karier v življenju posameznikov. Prav zato bi morale imeti ključno vlogo v vsem izobraževanju obvezno izobraževanje, znotraj katerega dobijo vsi državljani skupne temelje znanja in spretnosti - ne glede na to, v kakšne vrste izobraževanja se bodo vključili kasneje. Ni pomembno samo znanje kot takšno, temveč njegova uporaba. Gre za sposobnost učinkovitega delovanja v različnih danih okoliščinah, ki temelji na znanju, vendar se ne omejuje zgolj na znanje, ampak se opira tudi na izkušnje, vrednote in dispozicije, ki jih posameznik razvija skozi svojo izobraževalno prakso.

Katere kompetence so *ključne*

Ključne kompetence so nujno potrebne za to, da bomo posamezniki lahko živeli svobodno, smiselno, odgovorno in uspešno življenje. Vprašanje pa je, katere so tiste kompetence, ki omogočajo izpolnitev tega splošnega cilja. Predvsem morajo biti to tiste kompetence, ki so relevantne za vse ne glede na spol, razred, raso, kulturni izvor in družinske okoliščine ali materni jezik. Biti morajo skladne z etičnimi, gospodarskimi in kulturnimi vrednotami in navadami skupnosti. Pri tem ni mogoče upoštevati posameznikom specifičnih življenjskih stilov, ampak življenjske okoliščine, ki so skupne vsemu prebivalstvu: bolj ali manj vsi smo enkrat v življenju učenci, delavci, starši, skrbniki, udeleženci v številnih političnih, kulturnih in prostorašnih aktivnostih.

Uveljavljeno je mnenje, da so tri pomembna področja znanja in sposobnosti – branje, pisanje in računanje – nujen, ne pa tudi zadosten² predpogoj za kasnejšo uspešno odraslost. *Bralna pismenost*³ je sposobnost razumevanja, uporabe in refleksije na pisano besedilo, ki jo

⁽¹⁾ Estonija, članica Eurydice omrežja, je želela sodelovati v tej študiji (ki je bila sicer omejena na 15 EU držav), ker je bila posebej zainteresirana za predmet študije glede na svoje reformne načrte. Monografija Estonije je na voljo samo na spletnih straneh Eurydice.

² Report on the Concrete Future Objectives of Education and Training systems (European Commission, 2001); Adult Literacy Surveys (IALS), OECD 2000

³ PISA 2000, Programme for International Student Assessment (OECD 2001)

potrebuje posameznik, da bo lahko uresničeval svoje cilje in razvijal svoje znanje in potencialne za uspešno sodelovanje v družbi. *Matematična pismenost*⁴ je bila definirana kot sposobnost identificiranja, razumevanja in uporabe matematike, prav tako pa tudi sposobnost utemeljenega presojanja o vlogi matematike v posameznikovem sedanjem in prihodnjem zasebnem življenju, poklicnem delu in družbenih aktivnostih, torej v življenju tvornega, zainteresiranega in reflektivnega državljanja.

Druga skupina kompetenc, ki v zadnjem obdobju zbuja veliko pozornosti, so *generične spretnosti*, znane tudi kot predmetno-neodvisne oziroma transverzalne kompetence, kot so *komuniciranje, reševanje problemov, logično mišljenje, vodenje, kreativnost, motivacija, timsko delo* in *sposobnost učenja*. V zadnjem obdobju pridobiva na pomenu zlasti slednja kompetenca, in sicer v kontekstu vseživljenjskega učenja.

Poleg znanja in spretnosti so kot tretja značilnost, ki definira kompetence, zelo pomembna tudi stališča. V kontekstu izobraževanja so stališča zelo tesno povezana z *osebnimi kompetencami*, kot so *radovednost, motivacija, kreativnost, skeptičnost, poštenost, navdušenje, samospoštovanje, zanesljivost, odgovornost, iniciativnost* in *vztrajnost*.

Socialne ali *medosebne kompetence* so nedvomno zelo pomembne za uspešno sodelovanje posameznikov v katerikoli skupnosti, sploh pa večkulturnem in večjezikovnem prostoru Evropske unije. So tudi pomembno merilo zaposljivosti posameznika. Nanašajo se na sposobnosti posameznika, da vzpostavlja in vzdržuje odnose z drugimi ljudmi v zasebnem in poklicnem življenju. Gre za naslednje kompetence: *komuniciranje, timsko delo, jezikovne spretnosti, zavedanje drugih kultur in tradicij ter njihovo spoštovanje*. Visoka raven *socialnih kompetenc* dodatno spodbuja razvoj *osebnih kompetenc*. V tem času je denimo predmet posebnega zanimanja pomembna socialna kompetenca *aktivno državljanstvo*. Temelji ne le na poznavanju pravic in dolžnosti, ki jih ima posameznik v dani skupnosti, ampak tudi na zaupanju in prevzemanju obveznosti, ki so potrebne pri uveljavljanju pravic in izvrševanju dolžnosti. Pomeni spoštovanje pravil pluralističnih družb in skrb za trajnostni razvoj.

Informacijska in komunikacijska tehnologija (IKT) je prisotna povsod: v poslovnem svetu, javni upravi, izobraževanju in tudi doma. Zmožnost za iskanje, izbiro in uporabo relevantnih podatkov in informacij izmed neskončnih možnosti, ki jih ponuja sodobna tehnologija, je tudi ocenjena kot *ključna kompetenca*. *Računalniška pismenost*, ki pomeni ustvarjalno in kritično uporabo IKT, je bistvenega pomena za sodelovanje posameznika v informacijski družbi. Strokovno obvladovanje IKT je lahko tudi katalizator, ob katerem je mogoče razvijati druge temeljne kompetence, *pismenost, numeričnost* in mnoge druge "*predmetne*" kompetence. Pomanjkljive *IKT kompetence* prebivalstva in nedostopnost do svetovnega spleta imajo zelo resne družbene posledice, saj ustvarjajo tako imenovano digitalno razlikovanje na informacijsko bogate in informacijsko revne.

Gospodarski in družbeni pomen *jezikovnih kompetenc* je že dalj časa priznan, saj povečuje možnosti za zaposlitev, nadaljnje izobraževanje in prostočasne aktivnosti kot tudi *razumevanje osnovnih konceptov znanosti in tehnologije*. Kompetence na teh področjih spodbujajo tudi razvoj generičnih kompetenc, zlasti za *reševanje problemov, logično mišljenje in analiziranje*. Ko denimo razlagamo učinke človekove aktivnosti na naravno okolje, vzbujamo ekološko zavest, ta pa je spet nujno potrebna za razvoj *aktivnega državljanstva*.

Kje in kako naj bi učenci pridobili ključne kompetence

Ne le v času obveznega izobraževanja ampak tudi skozi neformalno in priložnostno učenje. Same šole vseh potrebnih kompetenc mladim ne morejo zagotoviti. Znanje in spretnosti, ki jih učenci pridobivajo v šoli, je mogoče spremeniti v kompetence, ki jih učenci prenesejo v neformalno okolje in obratno. Uspešno pripravo na odraslost lahko zagotovi le komplementarno delovanje šol in okolja. Končni cilj šolanja je priprava učencev na uspešno delovanje zunaj šole. Raziskave kažejo, da mnogi posamezniki ne znajo uporabiti znanja in

⁴ PISA 2000, Programme for International Student Assessment (OECD 2001)

spretnosti, pridobljenih v šoli, v novih, drugačnih okoliščinah. Pomanjkanje te sposobnosti preprečuje učencem, ki imajo sicer odlično znanje, da se razvijejo v kompetentne odrasle ljudi. Raziskovalci so poskušali najti odgovore na številna vprašanja: koliko naj bo poudarka na pridobivanju znanja in kompetenc, povezanih s posameznim predmetom, in koliko na pridobivanju transverzalnih kompetenc? Ali je *kompetenco* mogoče poučevati ali zadeva le učenčevo prizadevanje, da jo razvije na ta način, da združi pravilno stališče z znanjem in spretnostmi, ki jih poučujejo učitelji? Ali je mogoče medpredmetne kurikularne teme poučevati kot posebne predmete ali se morajo te teme zaradi svoje narave vključiti v druge predmete – in če je tako, v katere? Ali naj se predmetno specifične vsebine poučujejo kot predmet za sebe ali naj se uporabijo kot sredstvo za razvoj splošnih kompetenc, ki jih je mogoče prenesti tudi na druga predmetna področja? Katere metode poučevanja lajšajo in spodbujajo transfer znanja v različne individualne življenjske situacije?

Preteklo stoletje je označevalo več različnih pristopov k poučevanju in učenju: od bihevizma, kognitivizma do konstruktivizma ter socialnega konstruktivizma. Slednji gradi na simboličnih predstavah in miselnih konceptih učenca. Učenje ni preprosto dodajanje novih predstav k prejšnjemu znanju in prepričanjem, ampak reorganizacija starega znanja, ki šele omogoči integracijo novih elementov in konstrukcijo novih kognitivnih struktur ter njihovo pomnjenje. Pri pouku je treba učence spodbujati k aktivni interpretaciji sveta, da si s pomočjo kritičnega razmišljanja izgradijo svoj osebni obulus znanja in prepričanj. Socialni konstruktivizem poudarja tudi pomen kulturnega in družbenega konteksta učenja. Poučevanje, ki naj omogoči učencem transfer znanja na druga področja, zahteva drugačen pristop, ne več usmerjen v učitelja, pač pa osredotočen na učenca. Učitelj ni več prenašalec znanja, ki naj si ga učenec zapomni, temveč pomaga učencu pri razvijanju njegovih kompetenc. Specifično predmetno znanje gradi na že osvojenem znanju in izkušnjah učenca, ob tem pa spodbuja sposobnost kreativnega in kritičnega mišljenja ter sposobnost učenja. Pridobivanje kompetenc terja od učečega aktivno sodelovanje. Vloga učitelja je z usmerjanjem spodbujati učne procese pri učencih na način, da uporabljajo znanje v novih situacijah in tako postopoma postajajo kompetentne osebnosti.

Ocenjevanje in overjanje (certificiranje) ključnih kompetenc

Rezultati ocenjevanja znanja služijo številnim namenom. Šolske oblasti jih uporabljajo za nadzorovanje kakovosti dela izvajalcev, delodajalci jih uporabljajo kot merilo za selekcijo kandidatov, učencem povečujejo ali zmanjšujejo možnosti na trgu dela in v nadaljnjem izobraževanju. Nekateri avtorji kritizirajo slabosti tradicionalnih izpitnih sistemov, češ da temeljijo predvsem na prepoznavanju pravih informacij, da se učenci učijo le za izpite in da spričevala odražajo predvsem nagrado za uspešno pomnjenje in potrdilo o dokončanem šolanju. Način ocenjevanja torej močno vpliva na vsebino in metode poučevanja in učenja.

Če želimo učence oceniti, morajo ti pokazati določeno znanje, spretnosti oziroma kompetence. Kar pokažejo, mora biti merljivo. Samo tisti učenci, ki so osvojili določene kompetence, jih lahko tudi izkažejo, pri vseh ostalih je njihove potencialne kompetence zelo težko ugotoviti ali izmeriti. Zato izpiti in testi raje merijo faktografsko znanje, ker je lažje.

Kazalci in ciljni kazalci

Kazalci izobraževanja so močno orodje odločanja o spreminjanju in morebitnih reformah izobraževalnega sistema. Ciljni kazalci kot merilo kakovosti so se pojavili šele v novejšem času. Šolske oblasti s pomočjo primerjalnih kazalcev ugotavljajo, katere prakse so najboljše (doma ali v državi, s katero se primerjajo) in sicer glede na to, kaj želijo doseči. Najboljša (najbolj zaželeni) praksa postane na ta način ciljni kazalec. V naslednjem koraku je treba ugotoviti, kako so zaželeni kazalci dosegli v državi, ki je služila za zgled, in ali je mogoče njihove izkušnje uporabiti tudi doma. Zadnji korak je ustvariti potrebne pogoje za doseganja ciljnega kazalca. Iskanje najboljših praks je stalni proces, ki se nikoli ne konča.

Konkretni cilji za prihodnost sistemov izobraževanja in usposabljanja v EU

Konkretni strateški cilji	Podcilji
<u>Cilj 1</u> Povečati kakovost in učinkovitost sistemov izobraževanja in usposabljanja v Evropski uniji.	1. Izboljšati izobraževanje in usposabljanje učiteljev ter vodij usposabljanja. 2. Razvijati znanje in spretnosti za življenje v družbi znanja. - Izboljšati bralno in numerično pismenost. - Posodobljati definicijo temeljnega znanja in spretnosti, pomembnih za življenje v družbi znanja. - Ohranjati sposobnosti za učenje. 3. Vsakomur zagotoviti dostop do IKT. - Opremiti šole in središča za učenje z IKT. - Zagotoviti aktivno sodelovanje učiteljev in vodij usposabljanja. - Izkoristiti informacijska omrežja in sredstva. 4. Povečati delež vključenih v študij znanosti in tehnologij. 5. Kar najbolje izkoristiti vsa sredstva. - Izpopolnjevati sisteme za zagotavljanje kakovosti. - Zagotoviti učinkovito izrabo vseh razpoložljivih virov.
<u>Cilj 2</u> Olajšati dostop vseh do sistemov izobraževanja in usposabljanja.	1. Odpreti učna okolja. 2. Storiti vse, da bo učenje privlačno. 3. Spodbujati aktivno državljanstvo, enakost možnosti in socialno povezanost.
<u>Cilj 3</u> Sisteme izobraževanja in usposabljanja odpreti v svet.	1. Okrepiti povezanost izobraževanja z delovno sfero, raziskovanjem in družbo nasploh. 2. Razvijati podjetniškega duha. 3. Spodbujati učenje tujih jezikov. 4. Povečevati mobilnost in izmenjave. 5. Krepiti evropsko sodelovanje.

Vir: Eurydice.

Doslej so *ključne kompetence* v svoje kurikule vključile samo tri države

Vsi kurikuli obveznega izobraževanja vsebujejo bolj ali manj jasna priporočila, na kakšen način in na katerih področjih razvijati kompetence, vendar se države precej razlikujejo po pomenu, ki ga posameznim kompetencam pripisujejo. Nekatere države so na primer definirale cilje obveznega izobraževanja na način, da so identificirale samo določeno število kompetenc, ki so se jim zdele bistvenega pomena.

Zaenkrat so samo v francoski skupnosti Belgije, na Portugalskem in v Združenem kraljestvu (Anglija, Wales in Škotska) v svoje kurikule obveznega izobraževanja vključili tudi razvoj *ključnih kompetenc*. Izobraževalni sistemi vseh drugih držav so med kurikularne cilje vpeljali kompetence bolj na splošno ali naključno, ne pa kot *ključne kompetence*. Glede na najnovejše nacionalne razprave o kurikularnih prenovah je mogoče še šest drugih izobraževalnih sistemov⁽⁵⁾ uvrstiti med tiste, ki nameravajo med svoje kurikularne cilje eksplicitno vpeljati tudi koncept *ključnih kompetenc*.

Komuniciranje, sodelovanje, reševanje problemov: skupne ključne kompetence

Države definirajo *ključne kompetence* zelo različno. Ponekod lahko vključujejo bodisi interdisciplinarne vsebine bodisi temeljijo na posameznih predmetih ali pa so kombinacija obojega. Ključne kompetence, ki so skupne vsem trem državam, ki so jih kot take že sprejele v svojih kurikulih, so *komuniciranje*, *sodelovanje* (tudi razvijanje organizacijskih spretnosti, ki omogočajo razvoj dobrih medosebnih odnosov) in *reševanje problemov*.

Tudi *obvladovanje maternega jezika*, *razvoj komunikacijskih spretnosti* in *osnove razumevanja matematičnih pojmov* se pogosto pojavljajo med kompetencami, ki jih želijo na ravni obveznega izobraževanja razvijati vse države, poleg teh pa tudi *osebne* in *socialne spretnosti* in *sposobnosti za učenje*. Na Finskem je denimo predvsem *sposobnost za učenje* predmet številnih inovativnih raziskav.

Kompetence, ki se poučujejo v skupnih obveznih predmetih.

Razvoj kompetenc se v osnovi opira na predmetnike, ki so obvezni v državah EU, torej na materni jezik, matematiko, tuji jezik, družbene in naravoslovne predmete, telesno vzgojo in umetnostne predmete. Škotska, kjer je edini obvezni predmet verska vzgoja, je pri tem izjema, čeprav njihove nacionalne smernice priporočajo vse naštet predmete. Poučevanje informacijske in komunikacijske tehnologije je v vseh državah obvezni predmet, v polovici držav pa štejejo *sposobnost uporabe IKT* tudi med transverzalne kompetence.

Za uresničevanje izobraževalnih ciljev so odgovorni predvsem učitelji. Šolske oblasti na tem področju zagotavljajo samo javno objavo obveznih vsebin in pri izbiri ustreznih metod na sploh nimajo kaj več kot svetovalne vloge. Metode poučevanja temeljijo na proaktivnem in kreativnem učenju, razvijanju kritičnosti, na učenju na primerih ter na sodelovanju med učenci in učitelji.

Ocenjevanje učencev

Ocenjevanje tega, kar so učenci dosegli ob koncu obveznega izobraževanja, se večinoma nanaša le na znanje, pridobljeno in ocenjeno pri posameznih šolskih predmetih. V Združenem kraljestvu pa so že vpeljali tudi kvalifikacijski sistem (*General Certificate of Secondary Education* GCSE), ki ni omejen zgolj na določeno starostno skupino učencev in ga je mogoče uporabiti za ocenjevanje znanja, spretnosti in *ključnih kompetenc* učencev katerekoli starosti.

⁽⁵⁾ Nemško govoreči del in flamska skupnost Belgije, Nemčija, Luksemburg, Avstrija, Združeno kraljestvo (Severna Irska).

V vseh primerih je ocenjevanje predvsem orodje za spremljanje in opazovanje razvoja posameznega učenca. Vendar je pri tem opaziti premik od ocenjevanja znanja k evalvaciji individualnih dosežkov. Izpitne naloge na splošno organizirajo šole same, z izjemo nekaterih držav⁽⁶⁾, v katerih je priprava izpitnih nalog centralizirana.

Nekatere države uporabljajo evalvacijo za spremljanje razvoja izobraževalnega sistema na splošno⁽⁷⁾, vendar pa uporaba nacionalnih standardov za ocenjevanje učencev med državami Evropske unije ni zelo razširjena. Samo v francoski skupnosti Belgije in Združenem kraljestvu so sprejeli tovrstne standarde in jih tudi uporabljajo. Nemške dežele (*Länder*) si prizadevajo, da bi v letu 2004 pri vseh pomembnejših predmetih vpeljale takšne skupne standarde.

Predstavitev študije pripravila
Tatjana Plevnik

⁽⁶⁾ Danska, Francija, Irska in Združeno kraljestvo.

⁽⁷⁾ Francoska skupnost v Belgiji, Francija, Španija, Italija, Irska, Portugalska, Finska in Švedska.

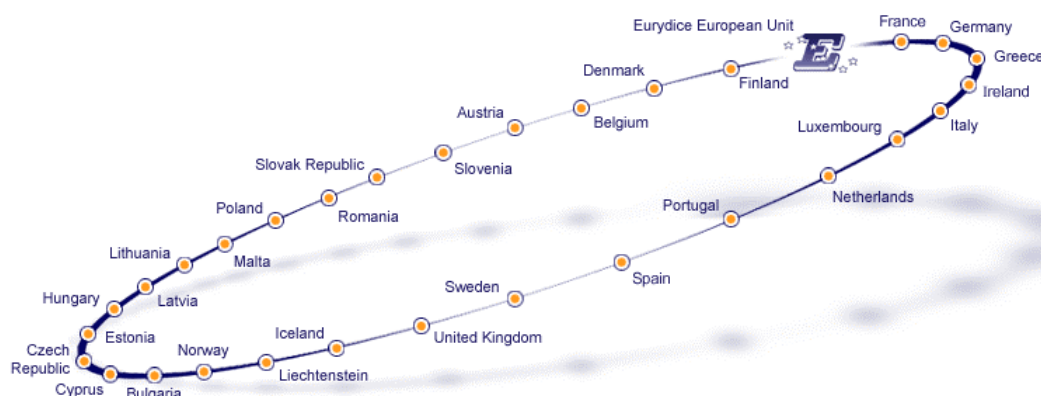
DODATNA INFORMACIJA

Kaj je Eurydice

Eurydice informacijsko omrežje za izobraževanje v Evropi je eno od **institucionalnih strateških mehanizmov**, ki so jih ustanovili Evropska komisija in države članice ter deluje že od leta 1980 z namenom, da spodbuja sodelovanje v izobraževanju in povečuje razumevanje in poznavanje sistemov in politik. Od leta 1995 dalje je Eurydice tudi integralni del Sokratesa, akcijskega programa Skupnosti na področju vzgoje in izobraževanja. Slovenija se je pridružila temu omrežju v letu 1997.

Omrežje **sestavljajo** Evropska enota v Bruslju in nacionalne enote v 30 sodelujočih državah (15 držav članic EU, 3 države EFTA/EEA in 12 držav kandidatk). V Sloveniji zadnji dve leti nimamo več posebne nacionalne enote, ampak to delo opravljamo v Uradu RS za šolstvo.

Nacionalne enote so v glavnem umeščene znotraj ministrstev za izobraževanje ali v strukturah, ki delujejo blizu njih ⁽¹⁾.



Vloga Evropske enote je **koordinacija aktivnosti** in **stalno spodbujanje** nacionalnih enot k skupno dogovorjenim aktivnostim. Evropska enota opravlja tudi strokovno delo na področju izobraževanja za Komisijo in sodeluje z drugimi mednarodnimi organizacijami, Svetom Evrope, OECD, Unesco in UN.

Delo omrežja se opira na **podatke in informacije**, ki jih v svojih okoljih zbirajo nacionalne enote sodelujočih držav in na **statistične podatke in raziskave** nacionalnih statistik, strokovna mnenja, **ekspertize in raziskovalne izsledke**, ki jih prispevajo strokovnjaki, raziskovalci, visokošolski učitelji učiteljev. Delovanje omrežja obsega:

- zbiranje osnovnih podatkov,
- zbiranje informacij o najnovejših trendih,
- primerjanje sistemov izobraževanja, politik in aktivnosti,
- študije določenih aktualnih vidikov ali reform, ki utemeljujejo dolgoročne trende,
- pripravljanje indikatorjev in spremljanje sprememb z njihovo pomočjo,
- zbiranje in povezovanje izsledkov raziskav ter
- identificiranje razpoložljivih informacijskih virov.

⁽¹⁾ Več o tem na naslovu <http://www.eurydice.org/Documents/20ans/en/FrameSet.html>.

Sistem deluje tako, da v manjši **delovni skupini** pripravimo konceptualne **osnove študije** na temo, ki jo spodbudi evropska politika. Na tej podlagi pripravi Evropska enota **metodologijo**, enotne definicije in vprašalnike za zbiranje podatkov oziroma informacij ter navodila za pripravo ekspertiz. Primerjalne analize pripravijo v Evropski enoti, preverijo jih nacionalni eksperti in na ta način zagotovijo, da so informacije v njih usklajene in točne.

Temeljni namen omrežja je, da omogoči politikom in drugim dejavnikom odločanja razumevanje pojavov in dogajanja v izobraževanju ter jim tako pripravlja **podlage za odločanje**. Ciljna publika pa so poleg politikov in odločevalcev tudi šole, visokošolske institucije, raziskovalci in širša javnost. *Ali in kako pripravljati produkte za različne ciljne publike* je vprašanje, ki se v omrežju pogosto odpira.

Aktualne teme, ki jih je omrežje v zadnjih letih obdelovalo, so denimo:

- poučevanje tujih jezikov v šolah in na visokošolskih zavodih,
- financiranje šol,
- izobraževalni zavodi,
- nova informacijska in komunikacijska tehnologija v izobraževanju,
- zasebno izobraževanje in vloga javnih oblasti,
- reforme v visokem šolstvu od leta 1980,
- prispevek izobraževalnih sistemov k uresničevanju ideje vseživljenjskega učenja,
- izpiti, diplome in strokovni naslovi,
- finančna pomoč študentom v visokem šolstvu,
- načrtovanje izobraževanja,
- reforme v obveznem izobraževanju in
- učiteljski poklic: profil, trendi, hotenja.

Evropska enota poskrbi, da je po končanem delu na izbrani temi pripravljena publikacija, gradivo pa dostopno na spletnih straneh. Nacionalne enote pripravljamo predvsem prevode publikacij v nacionalne jezike, diseminiramo informacije in promoviramo omrežje in metodo dela. Promoviramo pa tudi druge evropske izdelke, ki so v osrčju zanimanja nacionalne publike, pač glede na svoje finančne in organizacijsko-kadrovske zmožnosti. V Sloveniji smo tako med drugim prevedli in izdali Zeleno knjigo o izobraževanju učiteljev v Evropi, ki jo je pripravilo tematsko omrežje za izobraževanje učiteljev.

S sodelovanjem Eurostata (evropskega statističnega urada) Eurydice pripravlja vsakoletno statistično publikacijo *Key data on education in Europe*²

Eurydice tesno sodeluje tudi s Cedefopom (Evropskim centrom za razvoj poklicnega izobraževanja) in ETF (Evropsko fondacijo za usposabljanje) pri pripravi skupne publikacije *Structures of education, initial training and adult education systems in Europe*.

Najnovejše Eurydice publikacije:

- *Key data on education in Europe 2002*, Eurydice and Eurostat, EUR-OP, 2003.
- *Management, monitoring and support staff*, European Glossary of education, Volume 4, Eurydice, 2003.

² Dostopne na spletnih straneh:

<http://www.mszs.si/eurydice/organ/knjige.htm#keydata>

- *The teaching profession in Europe: Supply and demand*, Volume 3, report II, 2002.
- *The teaching profession in Europe:: Initial training and transition to working life*, Volume 3, report I, 2002.

Evropske spletne strani Eurydice : <http://www.eurydice.org>

Slovenske spletne strani Eurydice: <http://www.mszs.si/eurydice/>

Slovenski "partner" : Urad RS za šolstvo; **dr. Andreja Barle Lakota.**

Več informacij

Pascale Balcon

Coordinator
Promotional Strategy
Eurydice European Unit
Avenue Louise, 240
B-1050 Brussels
Tel. +32 2 600 53 53
E-mail: pascale.balcon@eurydice.org